

30/11/99

חברנו יוסף נדלר איננו

לזכרו של יוסקה נדלר
אדם
יהודי
אמן
חייל ולוחם
איש קיבוץ
איש משפחה
נפש הומיה....

שחור לבן - וצבע

יוסקה

בשבילי אתה זמר נשמה, היית, ותשאר.
מאז ומתמיד היה ניגוד בין נומדין הפיזיים לנשמתיך שידענה עדינות, רגישות, חמלה לכל חי ואדם,
ברום קצף הגל ובשפל שלאחרי.
ומה שהרגשתי וראית - יזעת לבטא בעין המצלמה: בשחור-לבן ובצבע, פני אנוש ומראות-טבע,
בחדות, בשמוחה ובעצב, בעין אמן וביד מדויקת - היית צייד של נשמה יתרה, בעין בוכה ונפש
צוחקת.

אתה איש של הפכים ופרדוקסים שאי-שם הופכים להרמוניה.
אהבת ילדים, גברים ונשים, עצים ונופים - אהבת את החיים.
למרות צידם הקשה ולמרות הקשיים.

יוסף זיבר בשפות רבות: עברית, לטינית, אנגלית, צרפתית, רומנית - ובטח עוד כמה... ובשפת
הלב.
שלט בתחומים רבים: ספרות קלסית, הטטוריה, אמנות לסוגיה, מוסיקה. בכל אשר עסק - היה
איש מקצוע לעילא. ידע רב, ותושיה, שילוב תורה ומעשה - יחדו אותו, בצרוף תבונה ולב.

יוסקה - איש אשכולות ססגוני.
ששילב בנחד עמל-כפיים ועידון שברוח.
פיטן ומשורר בשחור לבן וצבע.

יוסקה - נוח בשלום על משכבך.

תחסר לנו מאוד. היה שלום.

רון קוגלמן

קצת קברו של יוסף

התאספנו היום ללוות את חברנו יוסף לקבורה. במעמד הזה, נהוג להגיד דברי שבח על המנוח, ובמידה מסוימת שבחים שמוטב היה להשמיעם בזמן שהוא עוד גחיים. יוסף חשב שעדיף לסכם בחשבון אמת.

המשימה לא פשוטה. הרי, קשה לסכם במילים טפורות את אישיותו המורכבת של יוסף, לא רק בגלל הניגודים שאיפיינו אותו, אלא מכיוון שבמידה רבה היה ונשאר חידה. היה טמון בו צופן שקשה לפענח. מבחינה חיצונית, הוא היה אדם חזק ובעל גוף חסון. אולם מבפנים הוא היה בעל נפש עדינה, נפש של אמן ומשורר. השניים האלה, הממד החיצוני והממד הפנימי, לא תמיד הסתדרו ואולי לרוב לא השתלבו לתוך האדם השלם שרצה להיות.

בזמנו, עבדנו יחד במטעי הבנות, ושם קיימנו שיחות אישיות שלא תמיד מתנהלות במסגרות יותר שגויות. הוא סיפר לי על בריחתו מרומניה ועל הדרך הארוכה עד שהגיע לקיבוץ. בצעירותו, עברו עליו שנים של מחסור וסבל שהשאירו צלקות בנפשו העדינה. מן התקופה הזאת באה טראומת הרעב שהזיקה לו עד ימיו האחרונים, ובוודאי תרמה להאיץ את תהליך החולי.

יוסף היה צלם אמנותי שלא דחק לקיים תערוכות, ולכן לא הגיע לשלימות היצירתית בהתאם ליכולתו. העולם החיצוני לא הקל עליו ולא שפר מזלו בין הבריות. הוא לחם במלחמת העצמאות בפיקוד על טפינה בחיל היג'ה התחלתי, והגיע אלינו משדות ים לאחר הפילוג בקיבוץ המאוחד. כאן הוא לא מצא תפקיד הולם. הדבר הזה לא עשה אותו נוח יותר, ואף היה לעתים אדם קשה. אך, בסופו של דבר האופי הפנימי תמיד גבר והוא השתדל להסביר פנים ולעזור לאחרים ככל שאפשר.

גאוותו היתה המשפחה הגדולה שהוא הקים יחד עם אילנה - בן ושתיה בנות, שלושה עשר זכרים, בין אחד ושני בדרך. בשנותיו האחרונות הוא חי בין סבל מצלקות העבר וחולי גופני בהווה, לבין אושר ונחת שהוא קבל ממשפחתו. הוא לא היה מוכן להיכנע לחולשת הגוף ולחם בכוחות מפתיעים, וקיווה עוד לראות את הנין שבדרך וגם להשתתף בחחונתה של נכדה. הבוקר תם המאבק.

יהי זכרו ברוך.

טטנלי מרון

ח' בטבת תשנ"ט